

• Această carte a văzut lumina tiparului prin împreunarea organică a studiilor și cercetărilor istorice efectuate pe parcursul a 30 de ani învățuți în lumini și umbre. Pentru mine, după câtă carte-am învățat în liceu și-n facultate, **Alexandru Ioan Cuza** a fost și va rămâne arhitectul providențial al statului român modern, numit pe bună dreptate „**România**”, a cărei valoare etno-spirituală crește odată că trecerea anilor.

El n-a venit în vatra neamului adus de valuri sau vânturi pentru a rezolva în forță sau persuasiune așa-numita „problemă europeană” în care românii erau jucați la ruleta istoriei de către imperii hrăpărețe, regate flămânde și „*cai troieni*”.

Alexandru Ioan Cuza a fost „*omul pământului*”, crescând și pășind cu curaj, înțelepciune și precauție în acerba confruntare pentru renașterea identității și refacerea unității naționale a neamului său. El s-a autodefinit „domn și român”, arătând că n-a cruțat „osteneala” și a întrebuițat „*toată răbdarea, toată prudența și toată moderațiunea neapărat necesare pentru consolidarea edificiului naționalității române*”.

De numele și personalitatea lui se leagă impunerea numelui neamului - „**Român**” - și al statului - „**România**” -

în diplomația Marilor Puteri europene, conferind dublă semnificație zilei de 24 ianuarie: ziua unirii celor două Principate românești - **Moldova și Valahia** -, precum și denumirea oficială a statului român. De numele lui a fost legată alegerea orașului București drept capitală a statului român, un stat de necesitate istorică, ce-a cuprins însă între hotarele sale doar o parte a vetrei Daciei getice.

Fondarea statului român modern, în care românii din afara arcului carpatic au pus Marile Puteri ale vremii „în fața faptului împlinit”, a constituit un act de dreptate istorică pentru neamul românesc, creând cadrul etno-spiritual privind realizarea, prin cuget și faptă, când va sosi sorocul, a proiectului **Daciei Mari**.

• Numele lui **Alexandru Ioan Cuza** a străpuns bariera istoriei odată cu izbucnirea revoluției de la 1848 în **Moldova**, apoi cu ocazia reunirii în cuget și simțiri a simbolurilor gloriei neamului românesc, la **Blaj**, în inima Ardealului, în ziua de 3 mai 1848. Acolo, pe „**Câmpia Libertății**”, el a văzut ce înseamnă „*adunarea norodului*”, ce semnificație are aceasta în mobilizarea energiilor națiunii române necesare obținerii de drepturi și libertăți cetățenești de la o putere politică bazată pe minciună și pe forța armelor. Acolo i-a cunoscut cu siguranță pe corifeii români ardeleni și români munteni supranumiți „*inteligențele nației*”. Cu regret va fi aflat lipsa a doi revoluționari aprigi, respectiv bănățeanul **Eftimie Murgu** și munteanul **Nicolae Bălcescu**, împiedicați de autoritățile vremii să participe la marele sfat național de la **Blaj**.

Lecția Blajului a produs o puternică impresie pentru **Alexandru Ioan Cuza**, care va folosi, după ce va ajunge domnitorul țării românilor idei din gândirea corifeilor români ardeleni privind actul de guvernare al unui popor însetat de dreptate socială și libertate politică.

• Alături de **Vasile Alecsandri** și de alți revoluționari români de pe întreaga vatră a neamului, **Alexandru Ioan Cuza** a fost martor la războiul etno-toponimic dintre denumirea „**DACIA**” și cea de „**ROMÂNIA**” înainte de revoluția pașoptistă pentru numele statului român modern, precum și părtaș la plămădirea numelui statului român în vâltoarea revoluției pașoptiste, având de ales între denumirile „**Dacia**”, „**România**”, „**Daco-Romania**”, „**Daco-România**” sau „**România Austriacă Mare**”.

El a optat pentru numele ancestral „ROMÂNIA” - un stat al românilor („al băștinașilor”), independent, suveran, deși în toiul revoluției pașoptiste, Rusia îi îmbiase pe români „cu un regat al României până la Tisa, sub protecțiunea sa și sub un vicerege rus”, care „ar cuprinde cam întreaga Dacie veche”.

• Întregul proces de făurire a statului român modern s-a desfășurat pe fondul unui „război informațional” între Marile Puteri europene, preocupate din interes ocult de „problema românească”. Drept urmare, pe suportul Poștei și Telegrafului, **Alexandru Ioan Cuza** a fondat sistemul informativ al statului român, care a contribuit la susținerea nevoii de informare, dar și la susținerea „războiului informațional” pe care statul român a fost obligat să-l poarte cu Marile Puteri ostile.

El s-a trezit în fața unei stări interne precare, dar deosebit de complexe și nesigure, pe care n-o anticipase, dar pe care a trebuit să o rezolve cu forțe proprii, prin crearea, în scurt timp a unei agenturi interne, atașate Domnitorului țării. Cea mai grea s-a dovedit lupta cu așa-zii „*supușii străini*” lăsați „moștenire” statului român după războiul **Crimeii**.

Pentru a stârpi corupția și mita, „moștenite de la fanarioți”, el a adunat informații „direct de la surse”, chiar prin informarea personală. Astfel, pe mulți nemernici și netrebnci i-a prins cu „*ocaua mică*”, numită de popor „*ocaua lui Cuza*”, după care tânjește și astăzi „*talpa țării*”. Prin sistemul informativ creat, statul român a reușit să pătrundă în circuitul internațional al Telegrafului, spărgând blocada informațională și impunând puterilor europene ostile, în special **Austriei**, numele de „**România**”.

• Pentru actul de guvernare a țării **Alexandru Ioan Cuza** a adus în preajma sa strălucite minți ieșite din revoluția pașoptistă. Una dintre acestea a fost **Mihail Kogălniceanu**, artizanul reformelor necesare întăririi fundației statului român. Acesta a fost un patriot, iubitor de neam și țară, care a afirmat că „*N-aș schimba săraca Moldovă nici pentru întîiul tron din lume*”. Calitățile sale personale, respectiv cultura vastă, puterea de muncă și talentul oratoric l-au ajutat să se afirme ca unul dintre cei mai de seamă oratori ai țării, fiind numit de către **Timotei Cipariu** „*Demostene al românilor*”. Numele lui a fost prezent în toate momentele importante din perioada domniei lui **Alexandru Ioan Cuza**, însă, din cauza unor divergențe privind administrarea treburilor statului, precum și a intrigilor create de camarila din jurul lui „**Vodă**” a fost demis din funcția de prim-ministru. Cu toate acestea, n-a participat la acțiunile „*monstruoasei coaliții*”, care l-a capturat, detronat și alungat din țară.

• **Alexandru Ioan Cuza** a fost mentorul tainic al ideilor eminesciene privind edificarea **României Întregite**. Copilul **Mihail Eminovici** avea 9 ani când a trăit, alături de consătenii săi din Ipotești, momentul unirii **Moldovei cu Valahia**. Ca un copil cu cuget de om matur și cu minte scânteietoare, la aflarea veștii alegerii lui **Cuza** ca domn al țării, el a sărbătorit acel moment istoric strigând «**Ura! Trăiască Unirea!**», împodobind gardul și pridvorul casei părintești cu „brad verde” și a „*ghirlăndit*” ferestrele cu stegulețe și flori de hârtie colorată.

Peste 5 ani, adică în anul 1864, adolescentul **Mihail**, în vârstă de 14 ani, l-a văzut de aproape pe domnitorul țării cu prilejul unei vizite pe care acesta a făcut-o în orașul **Botoșani**. Din acel moment, atât cât a putut și cât a priceput din cele citite, auzite, văzute, el a însoțit cu ochii minții și a parcurs cu cugetul faptele lui **Cuza Vodă**. Momentul „*unirii-n cuget și simțiri*” a fost întâlnirea „*de taină*” avută cu fostul domnitor alungat din țară și aflat în exil, când **Alexandru Ioan Cuza** a sugerat tainic direcțiile de acțiune ale luptei pentru întregire națională:

- realizarea consensului între români (*exprimat prin voința adunării naționale sau a congresului, adică bună-înțelegerere*);
 - unirea clădită pe înțelepciunea și forța etnospirituală a neamului (*sub deviza „în unire e tăria”*);
 - asigurarea echilibrului organic de putere (*bazat pe competențe, muncă și loialitate față de neam și țară*).

Alexandru Ioan Cuza a trasat, din exil, liniile directoare ale luptei pentru unitate națională, iar la vârsta de 20 de ani, **Mihai Eminescu**, care avea o admirație nemărginită față de fostul Domnitor a devenit stegarul luptei pentru realizarea unității naționale depline, adică pentru **România Întregită**. El l-a considerat unul dintre marii voievozi pe care i-au avut românii, alături de **Ștefan cel Mare, Matei Basarab și Mihai Viteazul**.

• **Alexandru Ioan Cuza** este prototipul iubirii de neam și de țară. Pentru el, „**România**” era „o ființă de sine stătătoare”, „un produs al istoriei neamului românesc”, precum și „o manifestare a geniului popular”. De aceea, s-a consacrat cu întreaga sa ființă slujirii până la jertfa de sine a idealului unității naționale. Însă, în timpul domniei sale, țara s-a aflat între teze și antiteze, adică între dragostea de țară a românilor patrioți și trădarea de țară a tagmei jefuitoarelor și „cailor troieni”.

Curgerea veacurilor a arătat că „*fidelitatea față de țară este sacră*”. A rămas pe vecie în memoria socială mârșăvia unor militari privind trădarea domnitorului **Alexandru Ioan Cuza**. Aceasta a fost, în fapt, trădare de țară, căci în loc de Domnitor român de viță bună, complotiștii au adus un domnitor străin de neam și de vatră.

Acei trădători de țară n-au putut fi absolviți de vinovăție, oricâte canoane de drept juridic, moral sau politic au scotocit și au prezentat la judecata istoriei. Generații după generații i-au ținut minte și i-au pedepsit cu blesteme, ca pe biblicul **Iuda**.

• Toți cei care s-au încumetat să scrie istoria faptelor lui **Cuza Vodă** nu au putut omite episodul blestemat și tragic al detronării lui prin complot și trădare. În această acțiune, pe care unii gânditori au numit-o „*revoluție*” au fost angrenați „*cailor troieni*” din mediul politic, precum și ofițeri din **Armată** (mai ales cei cu grade inferioare) și **Politie**, momiți de capii conspirației, în frunte cu **C.A.Rosetti**, cu funcții mari în administrația statului. Conspiratorii au fost nevoiți să formeze așa-numita „monstruoasă coaliție” pentru a-l putea detrona, bazându-se în primul rând, pe acțiunea **Batalionului 1 Vânători** - care avea ca misiune „*paza domnească*”.

Astfel, Domnul țării, a fost arestat de ofițeri „*de la Armată*”, umilit de către militari complotiști, dus și ascuns la loc sigur, prezentat corpului diplomatic, apoi alungat din țară. Dintre Marile Puteri europene numai **Franța** a reacționat față de acel complot.

Însă, „**Cuza Vodă**” a refuzat orice ajutor extern, spunând „*Niciodată nu voi face vărsare de sânge pentru a-mi recăpăta tronul*”. La **Predeal**, în punctul de frontieră, unde s-au oprit, pentru rezolvarea formalităților de trecere a frontierei, fostul Domnitor a văzut în odaia pichetului, tabloul care reprezenta tăierea capului lui **Mihai Viteazul**. El le-a spus atunci soldaților ce-i dădeau onorul: „*Vedeți cum a fost trădat acest domn, așa m-ați trădat și voi. Să dea Dumnezeu într-o zi să spălați această pată de pe steagul vostru cu sângele vrășmașilor*”.

• „**Lumea lui Cuza**” - cu luminile și umbrele sale, conține încă destule enigme, pe care istoricii au încercat și încă mai încearcă să le descifreze. Între acestea se află „*adevăruri sau neadevăruri*” despre „*camarila*” și moralitatea lui **Cuza** („*ibovnica*” **Maria Obrenovici**, **Elena Doamna** - soția lui, cei doi copii ai lui - **Alexandru și Dimitrie**), precum și despre cei care i-au rămas fideli până la moarte, dintre care la loc de cinste s-au aflat doi străini - belgianul **Cezar Librecht** - șeful serviciului secret și francezul **Balygot de Beyne** - șeful cancelariei domnești.

Nu a trecut mult timp și alți „*cailor troieni*” au încercat să distrugă cu ciomagul „*lumea lui Cuza*”, astfel:

- în aprilie 1866, la **Iasi** adeptii curentului „*moldovenism*”, cu sprijinul **Rusiei**, au încercat să desfacă unirea celor două Principate; la salvarea **României** a fost martor și participant diaconul **Ion Creangă**;

- în august 1870, la **Ploiești** s-a produs o însăilare de răzmeriță, care a creat pentru câteva ore „*republica de la Ploiești*”, o „*republică podgoreană*”; martor și participant a fost **Ion Luca Caragiale**;

- revenirea la putere a marilor proprietari (moșierii), aflați sub tutelă străină, a generat distrugerea legii rurale (reforma agrară) și izbucnirea unui șir de răscoale în lumea satelor, care au culminat cu marea răscoală din anul 1907, înăbușită în sânge; și astăzi se poartă discuții privind numărul morților;

• Însă, „*lumea lui Cuza*” a reaprins dorința inteligențelor românești de renaștere națională, în care s-au implicat atât oameni de stat, cât și istorici. Unul dintre aceștia a fost **Spiru Haret**, care a apărut în momentul în care națiunea română a avut neapărată nevoie de fii adevărați și de minți luminate. Generația lui, cu rădăcini puternice și trainice în generația pașoptistă, a asigurat legătura etno-spirituală între generația anului 1859 (generația statului român modern) și generația anului 1918 (**generația României Mari**).

Cel care l-a readus cu curaj și cu rigoare în memoria socială a fost **Nicolae Iorga**, devenit fără să știe, dascăl de istorie pentru agenții Siguranței statului român. Astfel, cu ocazia cursurilor de vară de la **Vălenii**

de Munte din vara anului 1908, el și-a încheiat seria lecțiilor analizând **Epoca lui Cuza**. El a afirmat cu curaj că „în Cuza se rezumă toată munca noastră de secole îndelungate și mai ales toată demnitatea și destoinicia neamului”.

- Deci, **Alexandru Ioan Cuza** i-a chemat pe români să uite „luptele trecutului”, îndemnându-i să se unească „pe tărâm național”, unde se întâlneau „toate ambițiile, fără gelozie și fără ură”.

România, dorită de generațiile trecute și înscrisă prin înțelepciune de generația lui „**Cuza Vodă**” în „*datinile națiilor*”, i-a dat puterea să reformeze, uneori de bună voie, alteori în forță, întregul sistem instituțional al statului român și să deschidă calea **României** spre modernitate.

Pe **Alexandru Ioan Cuza** nu l-au răsturnat „greșelile personale”, ci „*faptele sale mari*”. El a lăsat istoriei și națiunii române dreptul de a-l judeca, fixând el însuși coordonatele acestei judecăți.

Astăzi, când găști și haite politice au acaparat resursele existențiale, de satisfacție și de afirmare ale națiunii române, mi-a venit un dor:

Mi-e dor de „ocaia lui Cuza Vodă”.